

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

III. Quæ sequi incommoda & damna nota sint ex eo, quod correptio in bonam partem non accipiatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

tur, medicamenta expellunt, abhorrent, & à se reiciunt: tum ex ipsa morbi vi & vehementer, tum quod male te habere nesciant. Quæ eo comparatio melior est, quod illam & Spiritus Sanctus adhibuit.

Prov. 12. 1.

Qui, inquit, odit increpationes, & correctionem abhorret, non solum à virtute & humilitate parum instructus est, verum etiam iudicij, prudentieque indigus; ac verbo ut dicam, insipiens est, quod medicinam repudiat, & medico medicari & iuuare enixe cupienti indignetur ac succenscat.

C A P V T III.

Quæ sequi incommoda & damna nata sint ex eo, quod correptio in bonam partem non accipitur.

Hæc quidem superbia & hominum dementia eatenus pertingit & excreuit, vix ut sit hodie, qui alium defectuum notare aut monere ausus sit, nemo enim amici sui gratia vult excidere, nemo iurgium aut alienationem suo, ut dicitur, ære mercari. Iuste autem ac pro merito fit, ut qui huiusmodi est, derelinquatur, nec à quoquam postea curetur: Quid enim æger, curari detrectans, ac medicos repellens meretur? ut non curetur, deferatur, mori sinatur. Idem porro promeretur, qui corrigi refugit, & cõmonitionem correptionemque in deteriorem partem interpretatur. Vnde Sapiens: Qui increpationes odit, morietur, & qui abicit disciplinam, despiciet animam suam. Promeretur inquam, ut à nemine deinceps corripiatur, sed in graua aliqua scelera prolabatur, eaque publica sint, in aliorum omnium oculos incurrant, passim ob illa murmuretur, interim vero nemo sit qui ea ipsi aperiat vel manifestet. Ita plerumque id genus hominibus contingere solet: quod sane vnum de maximis grauissimisque, quæ in eis infligantur, flagellis est & castigationibus.

Prov. 15. 10: & 32.

Curauimus, inquit Propheta, Babylonem, & non est sanata, derelinquamus eam. Cum vinea amplius non pastinatur, nec putatur profus emori finitur, & de feracitate eius desperatur: pari modo perditæ ac desperatæ salutis vulgo habetur homo tum, cum nemo eum propterea, quod bona consilia monitionesque in bonam partem non accipit, curare sustinet.

Medicamenta & curaionem admittere non vult, ergo eum deseramus. Epistol. ad Societatē.

Quare grauitè R. P. N. Fr. i. i. de Borgia, de incommodis & dispendijs, & correctione animi iniquo accepta sequi solitis, loquens, sic scribit: Ita fiet, ut in duorum grauium inconuenientium alterutrum simus prolapsuri. Vel enim, eo quod desit correptio, defectus constabuntur, firmabuntur. Solidabunturque in iis qui eos habebunt, quod non sit, qui infirmo tam moroso impatientique adhibere medicinam velit. Vel si forte monetur reprehenditurque, qui vere reprehendi opus habet, adeo se gratum non exhibet, ut inde amaricetur, turbetur, atque auersionem animi à bene monente concipiat. Vnde fiet, ut vniuersa domus breui quadam sit fellis & amaritudinis colluuiis futura, inde ortum sumentis, quod imperfectiores seipfos non agnoscant, ut qui monitionem correptionemque alienam non prout oportet excipiant, sed velut iniuriam interpretantur id, quod in summi beneficii corõponendum erat: & inde offendi iniuriaque se putant affici, quod gratitudinis esse debebat occasio, antipharmacum conuertentes in venenum. Quocirca non parum timere quisque deberet, atque ita secum ratiocinari: Quid scio, an non idcirco non moner, quod desperatæ sim salutis? ideo errorum ac defectuum non coarguat, quod correctionem reprehensionemque alias datam secus atque oportuit excepi? Vult autem eo in loco P. Borgia, ut illam principiorum (quando videlicet correctio & defectus reprehensio nullam animorum amaritudinem, at visceralem potius amorem & insignem gratitudinem causabat) illam inquam simplicitatem, caritatem ac candorem non modo integram conseruemus, sed & ad posteros committamus.

Inde est quod grauis quidam Doctor eos qui corrigi detrectant, dæmoni assimilet, propterea quod hac ratione se ipsi incorigibiles reddant. *Qui non vult corrigi, non vult*, inquit, *corrigi*. Nam ex eo quod quis corrigibilis sit, vel incorigibilis, apparet, peccatorne homo sit an cæcædæmon. Homo enim, quantumlibet enormis peccator, quamdiu in hac vita mortalæ agit, correctionis capax est, at diabolus incapax. Et ad hoc propositum, adfert illud sapientis, *Qui odit correptionem, vestigium est peccatoris*, id est diaboli: hic enim antonomastice peccator nuncupatur. Adeo vt sicuti vestigium & nota pedis, simile pedi est, ita qui correctionem abominatur, dæmonio non sit absimilis, quia se reddit incorigibilem: quod enim ad vitam emendam medium est conuenientissimum & efficacissimum, huic is ianuam occludit.

De quo hominum genere rem S. Basilii scribit consideratione dignissimam: *Qui huiusmodi*, inquit, *est*, id est, qui non vult corrigi, correptionemq; in malâ partem sumit, *huius conuersatio inter reliquos fratres pernicioza est: siquidem exemplo suo à suscepto certamine ceteros abducit*: id est, ab illo & alij discunt bene monentibus obstrepere, & correctionem auersari, itaq; eos ipsos auocat ab eo, cuius gratia Religionem iniere, vitæ scilicet, emendatione & reformatione. Quocirca hosce à reliquorum fratrum commercio conuictuque p̄scribi & excludi suadet, ne ad illos pestilens hæc contagio proferpat.

CAPVT IV.

Quanti referat, correctioni monitionique auscultare.

Salutare bonumq; adeo hac in re consilium suggerit Galepus, vt aliud hac in materia requiri non posse videatur: satis ei quippe nõ fuit, quosdam corporib⁹ medicandis curandisq; aphorismos scribere, sed præterea alium de animi morbis cognoscendis & curandis commentariũ edidit. In quo hæc inter alia habet: *Quisquis suos emendare defectus, & in virtu-*

te progressionem facere volet, is probũ prudentemq; ante omnia conquirat virum, à quo, si quos obseruet, eorum moneatur. Postquam ad hoc munus idoneũ aliquem repererit, eum priuatim & clam aliis, quam potest instantissime roget, vt hoc erga se munus obeat, & quoscumq; in se notabit defectus libere significet & coarguat. Simul etiam asserat & spondeat, id sibi futurum quam gratissimum se vt verum amicum eum habiturum, & maiori hoc pacto ab eo, beneficio afficiendum, quam si ab infirmitate aliqua corporali ipsum liberaret: eo quod anima corpore sit potior & antiquior. Si vero, inquit, altero hoc quidem se facturum spondente, aliquot videas elabi dies, quibus nullius defectus monearis, serio cum illo expostula, & longe quam ante contentius roga, id ne facere negligat, sed mox vt aliquem in te defectum videbit, ob eum te coarguat. Illi porro respondenti, se quidem promissi immemorem non fuisse, sed nihil interea occurrisse, cuius te commonitum oporteret, minime credas; sed commonitionis omiffæ causam putato fuisse, non, quod nihil correptione dignum admissum sit; sed vnã e tribus sequentibus. Primo, monituri negligentiam & incuriam, quod videlicet ad defectus tuos non reflexerit; & compromissi postea non sit recordatus: paucos quippe reperire est, qui hac in se prouinciam suscipere velint, itaque studiose profectui tuo inuigilare. Vel secundo, si quos in te defectus notauit & aduertit (forte enim notauit aliquos) credas, eum vel e verecundia, vel nescio quo impedimento, vel denique quod amicitiam dissoluere, tuoque amore & gratia excidere nolit, indicare neglexisse, nouit quippe vt plurimum hunc prolaræ veritatis, hodie fructum esse. Vel tertio, quod subinde te vidit correctionem admonitionemq; alienã, nõ prout oportebat excepisse, itaque à se ipse impetrare non potest, vt credat, vere te, esto id verbis proloquaris, & asseras, ab aliis corrigi & commonefieri velle;

Basil. in regul. Breuior. n. 159.

In animaduers. aduersus Canonicos delinquentes §. 2.

Lib. de cognoscendis curandisq; animi morbis.